

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν γάρον ἡμῶν ἀκηροῦς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς: Ἐτήσιος... ὁρ. 3,—
Ἐξωτερικὸς: Ἐτήσιος φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > > 6,50
Τετρίμηνος... > 2,50 Τετρίμηνος > > 3,—
Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἰκασίαν μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΚΕ Τῷ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικὸς λαπ. 20. Ἐξωτερικὸς φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λαπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλοῦ 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 37

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἐπομένην διήγησιν μοῦ ἔκαμε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας κάποιος φίλος μου, μέλος ἄλλοτε τῆς Ἑταιρείας πρὸς προστασίαν τῶν Ζώων. Τὴν γράφω σχεδὸν αὐτολεξεῖ καὶ τὴν δημοσιεύω ἐδῶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἰμπαρεῖ νὰ σῆς κάμη, ὄχι μόνον νὰ διασκεδάσῃς ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ νὰ σκεφθῇς ὅτι κάποτε εἶνε ὑπερβολικὴ καὶ ἀδικος ἡ πρὸς τὰ ζῶα σκληρότης μας.

Ἐπὶ τὴν ἄρχην νὰ κοιμηθῶ, δὴν ἐστὶ σὺ σκίτι μᾶς ἔκαμεν ἄνω-κάτω ἕνας κελώριος ποντικός. Φαίνεται, ὅτι εἶχεν εἰσελθῆ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐξαναγκασθεὶς ἀπὸ τὴν κείαν νὰ περιπατήσῃ εἰς κεραμίδια, ὑδρορροὰς καὶ γεισιώματα προσήψεων ὡς γάτα. Τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου, εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ἦτο μισοανοικτόν, καὶ τὸ ὑάλινον παραθυρόφυλλον ἦτο στηριγμένον προχειρῶς μ' ἕνα μεγάλο βελούδιον μαξιλάρι καρσιτσῶν, παραγεμισμένον μὲ πίτουρα. Αὐτὸ πρῶτον ἔπεσε θῦμα τῆς βουλίας τοῦ παρσισακτοῦ. Κατεξέσχισε τὸ βελούδιον καὶ ἤρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τὰ πίτουρα. Ἄλλ' εἶτε δίδει κάποιος κρότος τὸν δεικνύον, εἶτε διότι εἶχεν ἀνάγκην οὐσιαστικώτερης τροφῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ συνεχόμενον δωμάτιον, ὅπου ἐκοιμάτο ἡ θεῖα μου, καὶ τῆς ἐδάγκασεν ὀλίγον τὸν ἄγκωνα.

Ἐξύπνησεν ἐκεῖνη, ἀνεκράβυθασεν ἔντρομος, καὶ ὁ κεντικός, ἔντρομος ἐπίσης, ἔσπευσε νὰ τρυπώσῃ ὅπισθεν ἀπὸ τὴν δουλάπαν. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ θεῖα ἦτο ἀδύνατον

νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, καὶ ὀπλισμένη μ' ἕνα παπούτσι, παρεμύνευε τὸν ἐχθρόν... Δὲν ἄργησε τρώοντι νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κρύπτην τοῦ καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν κλίνην. Ἄλλ' εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ἔφαγε τὴν παπούτσιαν, ἡ ὅπια δὲν τὸν ἤγγισεν, τὸν

ἠνάγκασεν ὁμῶς νὰ ζητήσῃ κρύπτην ὑπὸ τὸν νικτήρα τοῦ διπλανοῦ θαλάμου, ὅπου τὰ δύο μικρὰ κοριτσάκια μου εὐρίσκοντο εἰς τὸ πρῶτόντι.

Ἐκείνη δὲν εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἡ δὲ θεῖα, μεταφέρουσα τὸν τρόμον τῆς, τὴν ἀνησυχίαν τῆς καὶ τὸ παπούτσι τῆς —παρ' ὀλίγον νὰ εἶπω καὶ τοὺς ἀρεστίους τῆς,— εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν παιδιῶν, ἐκάθησεν εἰς τὸν καναπέν, παραδοχούσα ἐνοσπίλος νέαν ἐξοδὸν τοῦ ποντικού. . .

Ἐὐτοὺς εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν ἡ γυναῖκά μου καὶ ἐγὼ ἐπεσπρέψαμεν ἀπὸ τὸ θέατρον. Καὶ μόλις ἀνοίξαμεν τὴν θύραν τῶν τριῶν συνεχόμενων κοιτῶνων, ἡ θεῖα μᾶς ὑπεδέχθη μὲ φωνὰς φρικῆς:

«— Ποντικός! . . . Ἐνας ποντικός! ὅσοι, σὸν κουνέλι, θηρίο! Κοιμώμενον καὶ μὲ δάγκασε ἔσπὸν ἄγκωνα! . . . Νά, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ νικτήρα εἶνε! Κάθουμαι καὶ φυλάγω μὴν ἔβγῃ, καὶ μᾶς φάῃ, τὰ παιδία!

«— Πῶ, πῶ, πῶ! ἔκαμεν ἡ γυναῖκά μου. Καὶ τώρα πῶς θὰ κοιμηθῶμε; ἐγὼ δὲ μπόρῳ, φοβᾶμαι! . . .

«— Σιγά! τὸ θηρίο! εἶπα ἐγὼ καὶ μὲ τὸ μαστοῦνί μου ἀνεσκάλευσα γενναίως τὰ ὑπὸ τὸν νικτήρα.

Ἐμῆσως ὁ ποντικός ἐπετάθη καὶ, ὅπως γίνεται πάντα, πρὶν προσθάσῃ νὰ τὸν μαστοῦνισῇ, ἐχώθη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θείας μου καὶ ἐχάθη. Ἐπρέψασα ὁμῶς νὰ τὸν ἰδῶ καλῶ: Ἦτο πραγματικῶς τεράστιος, καὶ δὲν εἰςέβρω πῶς μοῦ ἐφάνη καὶ εὐμορφος. «— Τὶ ὄρατο ζῶο! εἶπα.



Ἡ Πλαγία τῆς Διαπλάσεως
με τὸν μικρὸν τριπέγγονά της Σπυράκη Π. Καραγεωργίου.

« — Ωραίο ζώο! ερώναξεν ειρωνικώς η γυναίκα μου... »

« — Ποιος ξέρει τώρα που γυρίζει η γάτα, άπληγστα, και όσο για τη φάκα, θέλει φασαρία, και που τέτοια ώρα! Το καλλίτερο είναι να τον διώξουμε ή να τον αποκλείσουμε σε κανένα μέρος. »

« — Ήρχισε τότε το κυνήγι. Η γυναίκα μου έπηρε μίαν ομβρόελλαν της, η θεία μου ένα σίδερο του κρεβάτιου της που έβγαιναν εύκολα, και έγω το μπαστούνι. Έξετρυπώσαμε τον ποντικόν, ο οποίος στρέψωσε πάλιν. Αυτό έπαυελήθη δεκάκις και περισσότερο αλλά χωρίς να κατορθώσωμε να τον διευθύνωμε ούτε προς το πα-

αναζήτησιν της γάτας ή της φάκας. Έν τώ μεταξύ είχεν εξυπνήσει και ο θεός μου, ο οποίος έκοιμάτο εις το δεύτερον πάτωμα, και με το κερύ εις το χέρι ανέβαινε να ιδή τι μεγάλο κακόν συμβαίνει, ενώ κατέβαινα έγω. »

« Τού τώ εξήγησα όλα εν συντόμω, μη παραλείψας ούτε το δάγκωμα του άγκωνος της θείας, και άρχισαμεν μαζί τας έρεύνας εις την κουζίνα, εις την τζάρτασα, εις την αύλην, παντού. Άλλά



Φωτογραφία του Καρτεζίου

Η Γιαγιά της Διαπλάσεως με τας δισεγγόνας της Κάκιαν και Κουλούκαν.

γάτα πουθενά. Η γάτες όμοιάζουν με τους άστυφύλακας, που μόνον όταν τους χρειάζονται δεν εύρισκονται. Την φάκαν όμως, λησμονημένην εις την αποθήκην, την εύρηκαμεν σχετικώς εύκολωτερα. Και αφού την έφωδίσασμεν με όλίγον τυρψή, ψήθεν προσωπίδας εις την φλόγα του κηρίου, ανέβημεν εις τους κοιτώνας, όπου ήυραμεν τών μικρών στρατών μας πάντοτε εν επιφυλάκῃ. Διότι εν τώ μεταξύ, και τώ γενναίω

κοριτσάκια είχαν όπλισθη με διάφορα μαξιλάρια, κ' έπερίμεναν να... σκοτώσουν τον ποντικόν. »

« Έζητήσαμεν ακριβείς πληροφορίες και έμάθαμεν, ότι ο έχθρος είχε καταφύγη εις το δωμάτιον της θείας. Έκεί μέσα ήυκαμεν εαθήσαμεν την φάκην, η όποία είχε γίνη δεκτική από τας μικράς δι' άλαλαγμάων, και κλεισαντες έμμητικώς την θύραν, έμαξεύθημεν όλοι εις τον άνάστατον κοιτώνά μας, όπου καθήσαντες έπεριμέναμεν εν σιγή τώ αποτελεσμα. »

« Η ώρα ήτο πραχωρημένη. Τα φωνάρια του δρόμου είχαν σβύσει, και μόνον το κοκκινωπόν φως του κηρίου ερώτιζε την παράδοξον συνάθροισιν. »

(Έπειτα τό τέλος.) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΗΘΕΙΣΙ

Οι μετριόφρονες όμοιάζουν με τον Ταπεινόν, κρυμμένον εις την σκιά, ενώ διάζει εν τούτοις περισσώτερον από όλα τή άνθη. »

« — Ού! μάγνα μου! θα μάς φάη!... »
« — Όταν είδα ότι με το κυνήγι δεν γίνεται τίποτε, άπεφάσισα να ύπάγω προς

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΡΟΝ
ΤΑ ΒΩΔΙΑ

Τά βώδια, άπελπισμένα, έδουληθήσανε Να έξολοθρήσυνε μιά μέρα τούς μαγέρους. Σε διάπλατο λοιπόν λειβάδι έσυναχθήκανε, Χωρίς πατέρες και παπούδες γέροντες, Και, άλλαφιασμένα, άκόνιζαν τά κέρατα. Και ούρλιάζοντας, μουγκρίζανε, σαν τέρατα. Και ούρλιάζοντας, μουγκρίζανε, σαν τέρατα. Τότε, αγνά-ακουφά, προβάλλει βώδι γέρικο. Στέκεται εκεί κ' έσαι τούς λείει με φρονιμάδα: « Παιδιά, και αν ζώ ως τά τώρα, χασομέρικο θα είκη ποτέ μου, πώς δεν ήμουν στην [Έλλάδα. Μ' από μωσκάρι έτσι δουλεύοντας ως που [έγέρασα

Και τόσα είδα στον κόρφο, τόσα έπέρασα, Σας λέω πώς πρέπει να μ' ακούσετε κ' έμένα, Σα βώδια ύπομονετικά και... μυαλωμένα: « Αν τούς τεχνίτες τούς μαγέρους, που μάς [σφάζουνε

Με μιά τους μαχαριά, χωρίς χιούπηματα, Σκοτώσαμε, άσχετοι άλλοι θέ να μάς [θυσιάζουμε

Ποιος ξέρει με τί βάσανα, και πόνους και [... βλαστήματα!

Παιδιά για να χορταίνει ο κόσμος πάντα [θα μάς θέλει... Και πώς θα μάς σκοτόνουν, βέβαια, δεν [τόν μέλει! »

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αγαπητοί μου,

Διάπλασις μου άνέθεσε να σας εξηγήσω τας δύο ώραιας εικόνας που στέλλουν το φυλλάδιον αυτό. Η μία, εις την πρώτην σελίδα, παριστάνει την Γιαγιάν της Διαπλάσεως, την πολύσεβαστον και προσβύτιδα κυρίαν Κρητισίαν Π. Παπαδοπούλου, μητέρα του διευθυντού μας κ. Ν. Παπαδοπούλου, μετά του μικρού τρισεγγόνου της Σπυράκης Η. Καραγεωργίου, εγγονού του εν Άτταλειά διαπρεπούς ιατρού κ. Βάσου Πιπερίδου, ο οποίος έχει σύζυγον την εγγονήν της γιαγιάς μας κ. Κούσαν, τώ γένος Τομπάζη. Η δε άλλη, εις την παρούσαν σελίδα, παριστά την ίδίαν κάλιν γιαγιά, άλλ' αυτήν την φοράν με τας δισεγγόνικια της, τα όποια δεν είναι άλλα από τας γνωστάς σας κοριτσάκια, την Κάκιαν και την Κουλούκαν Γρ. Ξενοπούλου, δηλαδή του ύποφαινούμενου.

Η γιαγιά της Διαπλάσεως είναι σήμερον άνευηντα έτών ακριβώς. Πολύ σπάνιον πράγμα να φθάνη άνθρωπος εις τέτοιαν ηλικίαν, αφού ο μέσος όρος της ανθρώπινης ζωής είναι μόνον 65 έτη. Άλλ' ακόμη σπανιώτερον είναι να φθάνη κανείς εις αυτήν την ηλικίαν, διατηρών την σωματικήν του υγείαν, τας αισθήσεις του και τας διανοητικάς του δυνάμεις σχεδόν άγεραίας. Και να έχη την εύτυχίαν να βλέπη γύρω του παιδιά, εγγόνια, δι-σεγγόνα και τρισεγγόνα, και να έννοη την σποργήν των και τόν εσθασμόν των, και να συναισθάθεται ότι αυτός είναι ο κόσμος, ή ζωντανή ρίζα ενός μεγάλου δένδρου, που εξεβλάσθησε τόσους κλάδους και τόσα φύλλα... Αύτη ακριβώς είναι ή περίπτωσις της πολυσεβάστου Γιαγιάς μας. Δεν άκούει παρά με δυσκολίαν' άλλα βλέπει καλά, και έχει λαμπράν υγείαν, και ένθυμείται τώ παρελθόντι, και τώ διηγείται μ' εύγλωττίαν, και προσεύχεται, και εύχεται, και αγαπά, και είναι πάντα χαρούμενη, αισθανομένη διπλασίως κάθε χαράν των αγαπητών της. Συχνά, με καμάρη, με μίαν ώραιαν ύπερηφάνειαν, μάς λέγει: « Έγώ είμαι ή ρίζα! » Τα παιδιά της ζούν σχεδόν όλα, καθώς και τας εγγόνια της. Και δύο-τρια χρόνια αφού άπέκτησε δισεγγόνον, — την Κάκιαν, — της έγεννήθη και τρισεγγόνον. Ο μικρός Σπυράκης, εις την μακρινήν Άττάλειαν... Δεν άξιζε να κάμνη όλον αυτό τώ ταξείδι, διά να έλυθ, εις τας Άθήνας, τον παρασμένον Μάτον, να ιδή την γηραιάν προσάμμην του και να φωτογραφηθή μαζί της, εις έν σύμπλεγμα, τώ όποτον είναι πραγματικώς από τας σπάνια; Τό βλέπετε. Δεν είναι ώραιον και συγκινητικόν; Και μαζί με αυτό, ή Διαπλάσις έκρινε καλόν τώ δημοσιεύσει και τώ άλλο, αφού τώ κοριτσάκια που τώ αποτελούν, πρό πολλού σας είναι γνωρίμα και αγαπητά. Άλλά δεν είναι μόνον αυτά τας εγγονάκια της Γιαγιάς μας! Έχει και άλλα άμέτρητα, χιλιάδες!... Είναι « τας παιδιά της Διαπλάσεως », οι φίλοι της, οι συνδρομηταί της, οι άναγοί της! Με πόσην χαράν, με πόσην κούνησιν της φιλοσύνης τώ χέρι όσα έργα εις τή Γραφείον και την βλέπουν καθισμένην, κατά τώ σύνηθε, εις την πολυθρόναν της, τώ καλοκαιρι με την δαντελένιαν της σκούφιαν, τόν χειμώνα με τώ ύδραϊκόν τσεμπέρι της!... Και πώς αγαπά και αυτή τώ παιδιά μας, πώς τώ χαϊδεύει, πώς βάζει τώ γεροντικόν της χέρι εις τας παιδικά κεφαλάκια, και τας σταυρώνει μ' εύλάβειαν, και τας εύχεται με όλην της την καρδίαν, να μεγαλώσουν και να γίνουν χρήσιμοι άνθρωποι εις τόν κόσμον, σαν αξία παιδιά της Διαπλάσεως!... Σας άσπάζομαι

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Είς τον κήπον του Κεραμικού, όπου ή κυρία Σάν-Ζέν είχεν εισαγάγη τον Τιάρκον και την Ζινέταν με την παιδικήν των γιδαμάξαν, ο μικρός βασιλέως της Ρώμης, υιός του αυτοκράτορος Ναπολέοντος, διασκεδάζει πολύ με αυτήν. Κατά τήν ημέραν από τώ γραφείον του ο Ναπολέων, και βλέπων τον υιόν του τόσο εύχαριστημένον, κάζει τόν σταυλόχην Καζινώ και τόν διατάσσει να παραγγείλη άμέσως μίαν μικράν άμαξαν διά τόν Βασιλέα της Ρώμης, εις την όποιαν ο Τιάρκος θα ζούη τας γίδας του. Έν τώ μεταξύ, προσόβητι, θα μεταχειρίζεται αυτήν που είχε κάμνη διά τας παιδικά των Παρισίων ο μικρός βοήθος.

Η κυρία Σάν-Ζέν δεν ήμπούρεσε να μη πήδηση από την χαράν της όταν ήκουσε την άπρόοπτον αυτήν διαταγήν του Αυτοκράτορος.

« — Όποτε, Μεγαλειότατε, ήρώτησεν, ο Τιάρκος προσκολλάται εις τόν αυτοκρατορικόν όικον; »

« — Βεβαίως, απεκρίθη ο Ναπολέων με αγαθόν μειδιάμα, πρέπει να στεγάσωμεν τούς προστατευόμενους σας, κυρία δούκισσα τούς συνιστάτε τόσον θερμώς! Διορίζω λοιπόν τόν φίλον σας Τιάρκον γιδαμαξάν του Βασιλέως της Ρώμης! »

Η στραταρχίνα δεν επρόσθεσε να εύχαριστήση τόν αυτοκράτορα, διότι ούτος απεπακρόνη εύθύς με μεγάλα βήματα, ακολουθούμενος υπό τώ γραμματέως του, τώ κ. Μενβάλ. Ο Τιάρκος και ή Ζινέττα εξηκολούθουν να μένουν άκίνητοι και ασυστημένοι. Η συγκίνησις των ήτο τόσο μεγάλη, ώστε μόλις και μετά βίας είχαν αντίληψη τί συνέβη.

Η κυρία Σάν-Ζέν τώ έκαμε να συνέλθουν κράζουσα εύθύμως:

« — Έ, παιδιά! δέ λείτε λοιπόν τίποτα; δεν πήδατε ως τόν ουρανόν; Πρό όλίγου ακόμη σας πήγαίναν στη φυλάκα τώρα γά, ο Τιάρκος γιδαμαξάς του βασιλέως της Ρώμης. »

Οι νεαροί Βοημοί είχαν ανάγκη να κούσουν και πάλιν τώ πράγμα διά να τώ έννοήσουν, να τώ χωρυσούν, να τώ πιστεύσουν. Διότι όλ' αυτά ένόμιζαν ότι τας είχαν ιδή εις τόν ύπνον των. Έν τούτοις ήτο ή μόνη αλήθεια: ο Αυτοκράτωρ είχε συγχωρήσει τόν δραπέτην μαθητήν, ο οποίος ήτο τώρα εις την ύπηρεσίαν του!

« — Ω, κυρία! ... είπαν μαζί και οι δύο προς την κυρίαν Σάν-Ζέν με θρηνώδη φωνήν, πώς θα μπορέσωμε να σας δείξουμε την εύγνωμοσύνη μας; Σας όφείλωμε τώ πάντα!... »

« — Μπα! άπεκρίθη ή δούκισσα δέν ήταν δύσκολο. Η καλή σας τύχη και αυτός ο άγγελος... »

Και σκόψασα, ήσπάσθη τώ χέρι του Βασιλέως της Ρώμης, άμέσως δέ έπειτα έστράφη εις φυγήν κράζουσα:

« — Διάβολε! έπτά ή ώρα!... Τι θα πής ο Λεφέμπρ να μη με βση στο σπίτι; »

Μετά την άνωχωρήσιν της Δουκίσσης, δύο θεράποντες, κατά διαταγήν του κ. Καζινώ, έπήραν από τόν Τιάρκον την γιδαμάξαν διά να την οδηγήσουν εις τόν σταύλον. Κατόπιν ο σταυλόαρχης, αποταθείς προς τόν φίλον της Ζινέττας, τώ είπε:

« — Να είσθε έδώ αύριο εις τας δέκα, διά να λαλάβετε την ύπηρεσίαν σας. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΛΥΣΙΣ ΧΡΥΣΗ

Χάρις εις την ύποστήριξιν της παντοδυνάμου στραταρχίνας, χάρις ακόμη εις τώ μειδιάμα ενός βρέφους, ιδού ο φίλος μας Τιάρκος παλατιανός! Κατοικεί εις τώ παλάτι, εις ώραιον δωματιάκι επάνω από τούς σταύλους, άνήκει εις τόν όικον του Βασιλέως της Ρώμης μετά τεσσάρων άλλων θαλαμηπόλων και τριών γυναικών, και, εκτός των φιλοδωρημάτων, τών τυχερών του, έχει μι-



« Έχρησιμοποιεί όλα τώ μαθήματα... » (Σελ. 304, στ. 6'.)

σθον χιλίων διακρίσεων φράγγων τώ έτος. Η ύπηρεσία του δεν είναι βαρεία, διότι δεν κάμνει άλλο παρά να βγάξη καθημέραν περίπατον τόν μικρόν Βασιλέα με τώ θαυμάσιον άμαξάκι που κατεσκεύασεν ο Τραμπλαί. Εκτός τών δύο γιδών, ο μικρός βοήθος έχει τώρα και δύο πρήβατα, που τώ έδωσαν να τας γυμνάση διά να σύρουν έπίσης και αυτά τώ

αμαξάκι. Αντί της γραφικής φορεσιάς του βοσκιδιού, φορεί τώρα κομφοτάτην στολήν ακολουθού. Και όταν την ώριμμένην ώραν εξέρχεται εις τον κήπον του Κεραμεικού, τα πλήθη συνωστίζονται περίεξ' τσόν δια νάνευσησούν τον μικρόν Βασιλέα, όσον και δια να θαυμάσουν το χαριτωμένον αμαξάκι και τον ώριον οδηγόν του.

Αργότερα, όταν ο υίός του Ναπολέοντος έμεγάλωσεν όλίγον και άπεφάσισαν να τον δείχνουν περισσότερο εις τον λαόν, το αμαξάκι, συνοδευόμενον υπό άποσπάσματος ίππικου, εξήρχετο από το Κεραμεικόν και δια των βουλεδάρτων της Αυτοκρατορικής όδοϋ, έφθανεν εις το πάρκον Μονσώ. Εκεί επήγαινε και ή Ζινέττα δια να θαυμάξη τον φίλον της Τιάρκον, ό όποιος είχε γίνη δημοτικώτατος.

... Ο καιρός περνά άλλ' όχι όσον γρήγορα θα επεθύμει ό Ναπολέων, ό όποιος δεν βλέπει την ώραν τότε να μεγαλώση ό υίός του. Τώρα ό βασιλεύς της Ρώμης είνε δύο έτών. Ως παιγνίδια τψ διδει τριχρόμους σημαίας και άλλα από καρτόνι, ένθ συγχρόνως γεμίζει τα στήθη του παράσημα. Αλλά παρά την πατριικήν άνυπομονησίαν, ό μικρός δεν βιάζεται διόλου να μεγαλώση. Είνε φαιδρόν και χαριτωμένον νήπιον, το όποιον αγαπά πολύ την μαμά - Κιού — όπως όνομάζει την παιδαγωγόν του — τας γίδας του, τα πρόβατά του και τον φίλον του Τιάρκον. Μόνον χάριν αυτού εγκατέλειπε την μεγάλην κούκλαν που του είχε χαρίσει ή θεία του Καρολίνα και που παρίστανε πόλωνν λογχφορόν, σχεδόν εις το ανάστημά του.

Η κυρία Μοντεσκιού, βλέπουσα την αγάπην του μικρού βασιλέως προς τον Τιάρκον, εκτιμώσα δ' έξ άλλου τα προτερήματα του νεαρού γιδαμαξά, μετέδωκεν όλίγον και' όλίγον συνηθείας. Ο μικρός Βασιλεύς ανεπτύσαστο μάν σαματικώς, αλλά διανοητικώς καθυστερεί και δεν ώμίλει καλά. Η παιδαγωγός απέδιδε τοϋτο εις το ότι το παιδί έξουσε μεμονωμένον και δεν διασκεδάζεν αρκετά. Απεφάσισε λοιπόν να τψ εύρη συντρόφους, εκτός της αιλής, μεγαλύτερους από αυτόν, δια να παίξη μαζί των και δια να ξυπνή.

Προς τοϋτο εξέλεξε τον έπταετή υίόν μιας θαλαμηπόλου και τον Τιάρκον, ό όποιος, παρεκτός της ύπηρεσίας του ως γιδαμαξά, ανέλαβε και το άξίωμα του τακτικού συντρόφου του μικρού βασιλέως. Ητό έπιφορτισμένος να τψ έπινοή παι-

γνίδια, να τον διασκεδάξη και ναφυπνίξη το πνεύμα του με εύκολα μαθήματα πραγματογνωσίας. Ούτως εις το Μεντόν ή εις το Ραμπουγιέ, κατά τους καθημερινούς περιπάτους των εις το δάσος, ό Τιάρκος ανερωχάτο εις τα δένδρα δια να εύρισκη φωλεάς πτηνών, κατεσκεύαζε φλογέρας με καλάμια, εκτίξε με λάσπη πύργους και όχυρώματα, έγύμναζε κανένα σκύλον, και τέλος, προς μεγάλην χαράν του μικρού βασιλέως, έχρησιμοποίησε όλα τα μαθήματα τα όποια τψ είχε διδάξη άλλοτε ό βασιλεύς Βοδδύ.

Κλεισμένος ούτως ειπείν εις τον οικόν του βασιλέως της Ρώμης, τον περισσότερο καιρόν διερχόμενος εις το Σαιν - Κλου ή εις το Μιεντόν, υπό τας διαταγάς της κυρίας Μοντεσκιού και του Καζινύ, που τον αγαπούσαν και οι δύο, ό Τιάρκος έξη ήσυχως έν τψ μέσω των



«Διατί ό Βασιλεύς της Ρώμης παρουσιάζεται χωρίς ακολουθίαν;» (Σελ. 305, στ. γ.)

κλονισμών οι όποιοι ήρχισαν να σείουν το κράτος του Ναπολέοντος. Ο Αυτοκράτωρ έλονέν σπανιώτερα ήρχετο να βλέπη τον υίόν του, πάντοτε μεταξύ δύο έκστρατειών. Τον έπαιρνε εις την άγκαλιάν του, τον έφιλούσε και εξεπλήσαστο διότι δεν έλάμβανεν άπάντησιν εις όλας του τας έρωτήσεις. Έπειτα τον έμάλλονε, του έτραβούσε το αυτί, έρωτούσε την κυρίαν Μοντεσκιού αν επήγαιναν όλα όπως επεθύμει, έστειλε ταχύ φιλικόν νεύμα προς τον Τιάρκον, του όποιου επεδοκίμαζε τον προβιβατισμόν, και έπειτα εξήφονίζετο, πάντοτε βιαστικός. Μίαν φοράν δεν επανήλθεν. Ητο κατά την όλεθριαν έκείνην έκστρατείαν εις Ρωσίαν. Ολόκληρον έτος οι αύτικοι δεν έλάμβανον ειδήσεις του παρά δια ταχυδρόμων, τους όποιους απέστειλεν άπ' εύθείας από το Συμβόλευσ ή από την Μόσχαν προς την κυρίαν Μοντεσκιού. Ένεφανίσθη αίνιδικώς και μετά τρεις μήνας ανεχώρησε πάλιν δια την Μαγεν-

τιαν. Δεν επρόκειτο τώρα περι νέων κατακτήσεων, περι νέων δαφνών. Ο μέγας κατακτητής έφευγε δια νανάκληση την πρόδοον του συμμαχικού στρατού, έτοιμου να εισβάλη εις την Γαλλίαν.

Ο άνεμος της ήττης.

Τον Οκτώβριον του 1814, εις το Σαιν - Κλου, έν ώραϊόν άπόγευμα, ένθ τα κίτρινα φύλλα έσωρέοντο κάτω, ό Τιάρκος, καθήμενος μελαγχολικώς εις μίαν παράτοσν του άνακτόρου, εκύτταζε μακράν προς το Παρίσι, τα κτίρια του όποιου έφεγγόβδλουν υπό τον φθινοκωρινόν ήλιον. Προσεπάθει να διακρίνη τους κήπους του Παλαί - Ροαγιάλ, διότι εκεί ή Ζινέττα είχεν άνοιξη, μαζί με την κυρά - Σαμπώ, κατάστημα δαντελλών, και έσυλλογιζετο ότι, δύο μήνας και πλέον, δεν είχε λάβη άδειαν δια να ύπάγη προς έπισκεψιν της φίλης του.

— Πρέπει να παρακαλέσω τον κ. Καζινύ να με άφιση μίαν ήμέραν, εκέκτητετο. Αρκετόν καιρόν είμαι φυλακισμένος εδώ μέσα. Η Ζινέττα θάρχισε νάνησαυχή. Πρέπει να πάγω τώρ' άμέσως.

Ένώ ό Τιάρκος διηυθόνατο προς την δεξιάν πτέρυγα του άνακτόρου, όπου εύρίσκοντο τα δωμάτια του σταυλάρχου, ήκουσε να τον κράζουν. Εγύρισεν άμέσως και έπρεξε προς την θύραν της τραπεζαρίας, όπου ό βασιλεύς της Ρώμης έτελειονε το γεύμα του. Εκεί ή κυρία Μοντεσκιού τψ ειπε:

— Πήγαινε γρήγορα να σε-λώσης το άλογάκι! σ' θα βγάλης σήμερα περίπατο την Αυτού Μεγαλειότητα.

Γέλια και φωναι χαράς έχαιρέτισαν από μέσα αυτήν την διαταγήν, και μετ' όλίγον παρουσιάσθη έν χαριτωμένον τριετές άγοράκι με άσπρα φορέματα και με την ταϊνίαν του Λεγεώνος της Τιμής εις το στήθος.

— Ω, μαμά - Κιού! ανεκράξεν ό βασιλεύς της Ρώμης. Τι χαρά να πάω περίπατο με τ' άλογάκι μου και με τον Τάκο μου!

Ούτως επρόσφρεν ό μικρός βασιλεύς το όνομα του φίλου του Τιάρκου. Η παιδαγωγός τον επήρεν από το χεράκι και έμετρίασε κάπως την υπερβολικήν του χαράν.

Μετ' όλίγα λεπτά, ό Τιάρκος εξήρχετο από τους σταύλους σύρων εκ του χαλινού ένα μικροσκοπικόν άλογάκι (pony) όχι μεγαλύτερον από ένα μάλλον σκύλον, το όποιον ό αυτοκράτωρ της Αυστρίας, πάππος του βασιλέως της Ρώμης, τψ είχε στείλη έχάτως. Ο κ. Καζινύ επροχώρησε και, λα-

δών από τας χείρας της κυρίας Μοντεσκιού τον μικρόν Βασιλέα, τον εκάθισεν εις την σέλλαν και τον έδωκεν έπιμελώς με λωρία. Ο Τιάρκος έλαβε τότε τον χαλινόν και εξεκίνησαν δια το πάρκον. Η κυρία Μοντεσκιού και αι γυναίκες ήκολούθουν πεζή.

Μόλις είχαν φθάση παρά το κυκλίδωμα, όταν ένευσεν ή παιδαγωγός και ό Τιάρκος εκράτησε το άλογάκι. Ταξιδιωτική άμαξα έφθανεν εις τ' άνάκτορα του Σαιν - Κλου, άνευφημουμένη παντα-

χόθεν. — Ο Αυτοκράτωρ! ειπεν κ. Καζινύ.

Ητό τρώοντι ό Ναπολέων, ό όποιος επανήλθεν από την Λειψίαν, και μη περιμένων να τψ φέρουν τον υίόν του εις το Κεραμεικόν, έπρεξεν ό ίδιος να τον ιδη εις το Σαιν - Κλου, χωρίς σχεδόν να σταματήσει.

Από το βάθος της άμαξής του, παρετήρησε την ίσχυήν ακολουθίαν, ή όποία περιεστοιχίσε τον βασιλέα της Ρώμης, και διατάξας τον άμαξηλάτην να

σταθή, επέλευσε. Πριν δε άσπασθη τον υίόν του, ό όποιος τψ έτεινε τας χείρας από το άλογάκι του, άπετάθη αύστηρώς προς τον σταυλάρχην:

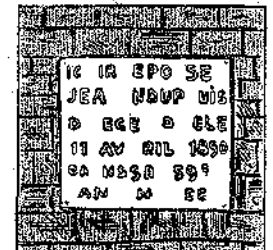
— Κύριε Καζινύ, τον ήρώτησε, διατί ό Βασιλεύς της Ρώμης παρουσιάζεται χωρίς ακολουθίαν; Διατί δεν έξεύχαστε ταμάξια της παιδαγωγού;

Ο σταυλάρχης έκοκκίνισεν, ώχρίασε και δεν έτόλμωσε ναποκριθί.

(Έπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

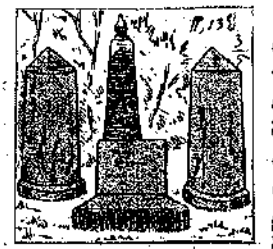
Πρωτότυπος έπιγραφή τάφου



Την έπιγραφήν ταύτην βλέπει κανείς επί τάφου εις μικρόν κοιμητήριον της Βρετάνης εις την Γαλλίαν.

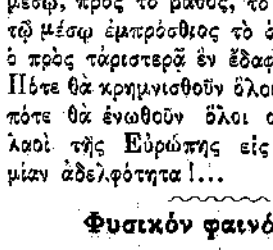
Ίδου πώς πρέπει νάναγνωσθή: «Ici repose Jean Dupuis, decedé le 11 Avril 1890, dans sa 59e année». Ητοι: «Ένταύθα κείται ό Ιωάννης Δυπουί, άποθανών την 11 Απριλίου 1890, έτών 59». Τι ιδέα να χωρίσουν ούτω τας λέξεις και να κάμουν ένα γρίφον! . .

Μέρος μοναδικών εις τον κόσμον



Ίδου ή εικών ένός μέρους μοναδικού τρώοντι εις τον κόσμον, διότι επ' αυτού συναντώνται τα σύνορα τεσσάρων χωρών! Ο δεξιό λίθος σημαίνει το γερμανικόν σύνορον' ό έν τψ μέσω εμπροσθίος το όλλανδικόν, και ό προς τάριστερά έν έδαφος ούδέτερον. Πότε θα κρημνισθούν όλοι αύτοι οι λίθοι, τότε θα ένωθούν όλοι οι πολιτισμένοι λαοί της Ευρώπης εις έν κράτος, εις μίαν αδελφότητα! . .

Φυσικόν φαινόμενον

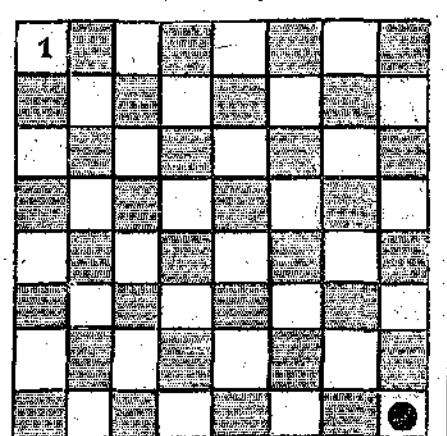


Ένας γερμανός λεπτογράφος, Ρόδονχ όνόματι, εξεπλάγη πολύ όταν, πρηνίσσας εις δύο έν χονδρόν ταμάχιον ξύλου, είδεν ότι τα λεγόμενα «νερά του ξύλου» έσχη-

μάτιζαν καθαρώτατα μίαν ανθρώπινην μορφήν.

Καμία εξήγησις δεν είμπορεί να δοθί εις τοϋτο' είνε άπλούστατα έν των περιέργων φαινομένων της φύσεως.

Πρόβλημα



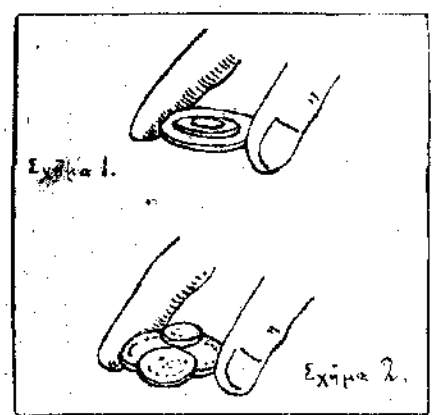
Ίδου έν άβάνιον ντάμας. Πρόκειται να μεταφέρετε το μαύρον πιόνι από το τετραγωνίδιον όπου εύρίσκεται, εις το τετραγωνίδιον το σημειωμένον δια του αριθμού 1, αφού το περάσετε πρώτα από όλα τα λευκά τετραγωνίδια (αδιάφορον αν άπαξ ή δις) και εις δεκαεπτά μόνον κινήματα.

Άλλοις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν του ένω Προβλήματος εις το γραφείον μας (38, όδος Ευριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον ήμποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικώς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δεσφές, τον πρώτον κληρωθόσημον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθί συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθί).

Παίγνιον

Λάβετε με τον αντίχειρα και με τον δείκτην μίαν δεκάραν και τοποθετήσατε

επ' αυτής έν εικοσάλεπτον νικελ, και επ' αυτού έν νικελ πεντάλεπτον (Σχ. 1),



Πρόκειται να τοποθετήσατε τα δύο αυτά νικέλινα νομίσματα το έν πλησίον του άλλου, χωρίς να πέσουν από την δεκάραν. Δια να το κατορθώσατε, δεν πρέπει να κινήσατε τα νομίσματα δεξιζ και αριστερά, όπως θα εκέκτησθε κατ' αρχάς να κάμετε, αλλά να τα σείσατε έλαφρώς εκ των κάτω προς τα άνω. Δοκιμάσατε και θα ιδήτε.

Δύσις του Παίγνιου του 38ου φυλλαδίου

15
36
47
98
2
100

Ίδου πώς θα τοποθετηθούν οι αριθμοί δια να έχωμεν με δύο προσθέσεις άθροισμα 100. (Άπλουτον και δύσκολον' δι' αυτό όλίγοι το έλυσαν.)

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλοϋνται, δια να μη παραλείπητε το φύλλον των, να δηλώσετεν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, άποστέλλουτες και 50 λεπτά δια την έκτύπωσιν της νέας ταυίας. Άλλως δεν εδυνάμεθα δια την άπόλειαν του φύλλον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδύνη πρόσεως δημοσιεύεται, τὴν δὲν συνοδεύει...]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνακαλύψουν: ἡ Λαογενὴ Σταυροφόρα (9) μὲ Ὑπερφάνο Γαιομί· Ἐνδοκιοῦδῃ Νεανίαν, Δίκαιον Ἀριστοῖδην — ὁ Δωδωναῖος (9) μὲ Καύχημα τῆς Ἡλείου, Παρθένου. — ὁ Ἑλληνικὸς Ὑμνος (9) μὲ Κοιλιάδα τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἡ Διάπλασις δοσάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γ. Σταυρ. (Ἰλαβία) Στέλλαν Ζ. (Ἰλαβία, εὐχαιροῦσά) Ἀρσοβλοῦστον Ἡδ (σοῦ ἔστειλα τὸν 20ὸν τόμον) Γ. Π. Γιανν. (αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χάρτου τῶν λύσεων, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν) Γοργόραστον Νίκην (εὐχαιροῦσά, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδῃς ἀποτελέσματα) Μασκότ (τὸ πιστεύω ὅτι δὲν μ' ἐξέχασες, ἀλλὰ γράψε μου κάπου-κάπου αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθασαν) Ρήραν Φορράου (ἔστειλα ἐκ νέου) ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς λαχέτα·) Δωδωναῖον (ἔγνων σου, διότι ἀπὸ πολλοῦ κατηγγέληθ' ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς· εἶνε γνωστὸν ἀνέκδοτον καὶ κάποιος θὰ τοῦ τό διηγήσῃ) Ἐμψὴν τοῦ Πραξιτέλους (δὲν τὰ εἴπαμεν τόσας φορές; δὲν ἀκούουν!) Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (χαίρω πολὺ διὰ τὰς εὐκρινεῖς ἐξηγήσεις· ἀλλὰ μὴν ἔχῃς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶσαι κακὸς υἱὸς ἀπειναντίας νὰ νομίζῃς ὅτι εἶσαι ὁ πλέον καλὸς υἱὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρῶτα-πρῶτα σοῦ ἔλαχε γερὸς νοῦς καὶ καλὴ καρδιά· ὅλοι τὰ ἔχουν αὐτὰ;) Γιολίη (ἔστειλα) Σκόρπιους Μανεξέδες, Μαυράν (δοστωχὸς τὸ ἀπορριφθὲν ἦτο ἰδικὸν σου· δὲν γράφεις ἀκόμη καλὰ ποιήματα· νὰ ἐπιμείνῃς ὅμως καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃς) Τρεμοαῦθρον Ἀστέρη (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 1859· παραγγέλλαι χωρὶς τὸ ἀντίτιμον δὲν ἐκτελοῦνται, διότι δὲν εὐκαιρῶ νὰ κρατῶ μικροὺς λησμούς) Ποθητὴν Καργαγιαννοπούλαν (ἔστειλα ἐκ νέου) Πάντοτε Ἐμπρός, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Δεκεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαὶ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πετραίων μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιωτῶν μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ δίου νὰ γράφῃται τὰς λύσεις τῶν ἀνεπιθυμητῶν καλῶς ἐν τῷ ἑαυτοῦ μου εἰς φακέλλο, ὃν ἑκαστος παρῆκε 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.]

378. Λεξιγράφος.

Γνωστὸν Πέρσην βασιλέα Παρυσθὲς θὰ φανερώσῃς, Πόλιν μ' ἄλλον βασιλέα Σπαρτιάτην ἐν ἑνώσει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐμοῦ τοῦ Πραξιτέλους

379. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος Ὅχι καὶ μακρὸν τῆς Σύρου· Ἄν μὲλλ' ἔβῃς ἓνα γράμμα, Βασιλέα ἐν τῷ ἄμα Θάνατος τῆς Ἡλείου.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλέξανδρου Μ. Στρούζα

380. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Δέλτα, βάλε βῆτα Καὶ θὰ ἴδῃς, ὅ φιλὸς λῦτα, Ἀπὸ ἄνθος τι ὄρατον Μίαν Μούσαν τῶν ἀρχαίων

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ν. Σταυροῦ

381. Ἀναγραμματισμός.

Κάτοικον χώρας μακροῦν Ἄν ἀναγραμματίσῃς, Τόνομα νῆσου ὀνομαστῆς Βόθῃς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μελιόχου Νικητοῦ Ἑλλάδος

382. Κενυρμέντος καὶ ἀντεστραμμέντος Ρόμβος.

- 1.— Ἀκούσατε, φίλοι. 2.— Ὁ ρῆμαρ ἀγορεύει. 3.— Ὑψηλὰ ὄρη τὰ Ἰμαλάια. 4.— Μὴ πᾶσι ραδίως πιστεύει. 5.— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νίας Σελήνης

383. Ἐπιγραφή.

Μ Η Δ Ε Σ Β Ι Σ
Υ Σ Ι Ν Ι Δ Ι Ε
Μ Φ Ο Ρ Α Ν Ο Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστὴν ὑπὸ Βασ. Νικολαΐδου

384. Ἀκροστιχὴς μετὰ Ποιήσεως Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀθναίων στρατηγῶν, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐπίθετον συνώνυμον τοῦ νέου:

- 1. Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. 2. Πηλὸν ἀρπακτικόν. 3. Μέρος τοῦ σκελετοῦ. 4. Ὁ πρῶτος ἀεροπόρος. 5. Ἀρχαῖον ὄνομα Ἑλλήνων. 6. Ἐπίθετον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πέδου τοῦ Ἑλλητισμοῦ

385. Γρίφος

Εἶθε : * * * * *
κα κα
οὐδ' θυμὸν
κα κα
κα

Ἐστὴν ὑπὸ Ἐλένης Χ. Νικολητοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 27 καὶ 28

270. Μένανδρος (μὲν, Ἄνδρος). — 271. Κόδρος (ὄδρος) Ρόδος. — 272. Χόμα-σόμα. — 273. Ἀτίος-ξίσιος.

274. ΒΥΡΩΝ 275. ΣΑΜΟΣ
ΑΡΕΤΗ ΑΡΗΣ
ΣΤΟΜΑ ΜΗΝ
ΙΧΝΟΣ ΟΣ
ΗΛΙΟΣ Σ

276. ΟΡΑΤΙΟΣ-ΡΩΜΑΝΙΑ (Ὀρλεάνη, Ρωσία, Ἀριστοτέλειον, Ἰατίος, Ἰνδία, Οἰδύππος, Σάμος). — 277. Οἷος φῶος οἷος· ἀριστός. — 278. Ζήτω ἡ προσφιλεῖς Διάπλασις! (Ζή-τὸ ἢ πρὸς φη λ' εἰς διὰ πλ-αι εἰς.) 279. Μελανοδοχεῖον (μέλαν, δ, δοχεῖον). — 280. Διάπλασις-διόπλασις. — 281. Μῆν-χῆν. — 282. Γελῶν-Γέλων.

283. Π Δ Σ
Δ Α Σ
Μ Ο Σ Χ Α
Α Ρ Α Χ Θ Ο Σ
Π Α Ρ Ν Α Σ Ε Ο Σ
284. Πῆτα (Καλοπῆ, Τασία). — 285. ΔΑΝΙΑ-ΗΛΙΟΣ (Δημήτρα, Ἄλις. Νίσευ, Ἰοκίστη-Ἀστύναξ). — 286. Δίδασις καὶ μάνθανε τὸ ἀμεινον. — 287. Ὁ λόγος εἶνε ἄγνορος καὶ ἡ οἰσιπὴ χροσός. (Ὅλω γ'ω-σὺ, νλ-ἄ-ρ γ'ῶρ ε - καὶ σὶς ι - ο πῆ - χε' σὶς ος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄγγελα. — Ἐκ τοῦ τριώγουτος ἐξήλθε τρώφῃ καὶ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ἐξήλθε γλυκύτης. — Ὁ Λύων βραδευθήσεται. Ἀδούσις δεκαὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον. — Γόδοιος Λεομὸς (ἡ διεύθυνσις μου: Antoine Banis, Port-Said, Egypte). (Γ, 132)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΤ ΠΡΟΒΑΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 35 ΦΥΛΛΟΥ [Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305]

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Δ. Καλαμάτης, Καλλιότη Καλοῦκου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γουλιέλμος Α. Παναγοπούλου. ΜΥΛΩΝ: Ἀλέκος Α. Περικουδάκης (24). ΠΑΤΡΩΝ: Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου (34). ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἰω. Φιλισσοπούλου (34). ΣΥΡΟΥ: Γεώργ. Ν. Περικουδάκης, Γ. Η. Γιαννοπούλου (34).

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΣΦΑΝΑΡΕΙΑΣ: Κ. Ε. Χριστοφίδης (34), Δ. Λουκάκης, Δ. Β. Βενανίδης (34), Ἐλπίς Βλάσι, Γ. Μοῦσος (34), Γ. Δ. Κουταγιάνης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δ. Σ. Σαλαμάρης (34), Κ. Μ. Κρούσης (34). ΚΑΙΡΩΝ: Μ. Η. Ρούλης (34). ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σ. Ἀναστασίου (34), Ἐλενη Η. Αντωνιάδου, Κλ. Β. Μανωλάκος, Ἀλεξάνδρα Κ. Λαυραῖ (34), Λαυρά Κ. Ανασίου (34). ΟΥΡΕΛΩΝ: Μαρία Κλοῦβα. ΠΟΡΤ-ΣΑΪ: Γόδοιος Λεομὸς (33), Σε Λούκος. ΣΑΡΑΪΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: Δ. Α. Κούρης. ΣΜΙΡΝΗΣ: Η. Ν. Παντελίδης, Θάλεια Παπαζογίου. ΧΙΟΥ: Περ. Ασωνίδης, Μαρία Κ. Πινού.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἀθροῦντων ὄρθην τὴν λύσιν τῶν ἀναματῶν ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία μου ἐπιλήροθ' ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ΔΗΜ. ΛΥΚΑΚΗΣ ὁ οποίος καὶ ἐν τῷ τῷ δὲ μὴν ἡμερῶν. Πλεονάζοντες λιπὲν 10 διὰ τὴν προσεχὴ διαγωνισμὸν. Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαπενταίων τῶν λύσεων δὲν ἀναρροῦνται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πέντελεπτον ἀντὶ δεκαπενταίων. (Ἐπιμαρτυροῦμεν ὀθωνοῦσιν 10 παρὰς ἰσοδυναμίας μὲ 5 λεπτά· ὅστις διὰ 10 λεπτά χρεώσεται γραμματίσμων 20 παρὰς.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1870 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἔβῃς: 4, 5, 6, 7, 11, 5, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικὸς φρ. 1,40. Τόμοι 6 οἱ ἔβῃς: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμῆται: Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικὸς 3,60. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικὸς 6,60. Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμῆται: Ἄδειος φρ. 7 Χρυσῶδεται φρ. 10. Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὧν ἑκάστος τιμῆται: Ἄδειος φρ. 8 Χρυσῶδεται φρ. 10.